

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.168/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Tettkész Magyar Rendőrség Szakszervezete (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Barack Vilmos ügyvéd)
Az alperes:	Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Rásó Orsolya kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	jogviszony megszűnésével kapcsolatos határozat hatályon kívül helyezése
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (70. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 8.K.701.403/2021/72. számú végzéssel kijavított 8.K.701.403/2021/67. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 145.200 (száznegyvenötezer-kétszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2009. május 16. napjától állt szolgálati jogviszonyban az alperesnél, az utolsó beosztása: helység1 Rendőrkapitányságon körzeti megbízottja. A felperessel szemben hamisított tartalmú traffipax felvétel átadása miatt fegyelmi eljárás került elrendelésre 2020. november 6. napján, mely figyelmeztetéssel zárult. Az alperes Szolgálatlának vezetője a szám1 számú átiratában javasolta a felperes állományilletékes parancsnokának 2020. november 9. napján a felperes soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálatának elrendelését. A soron kívüli pszichológiai vizsgálatához a parancsnoki véleményt a helység1 Rendőrkapitányság vezetője a 2020. november 10. napján szám2 számon adta ki.

[2] A soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálat során 2020. november 17. napján az alperesi szervezet pszichológusa által kiállított szakvélemény alapján a felperes alkalmatlan minősítést kapott. A felperes fellebbezése folytán eljáró Országos Rendőrfőkapitányság mint másodfokú szerv a pszichológiai osztálya által végzett vizsgálat alapján 2020. december 8. napján szintén alkalmatlan minősítéssel zárta az eljárását. Az első két minősítés elvégzésére az egyes rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjai, egészségi, pszichikai és fizikai alkalmasságáról, közalkalmazotti és köztisztviselői munkaköri egészségügyi alkalmasságáról, a szolgálat-, illetve keresőképtelenség megállapításáról, valamint az egészségügyi alapellátásról szóló 57/2009. (X. 30.) IRM-ÖM-PTNM együttes rendelet (a továbbiakban: ER.) 25. § (1) bekezdés e) pontja alapján került sor. A felperes fellebbezése folytán eljáró Országos Rendőrfőkapitányság Osztály1 a belügyminiszter irányítása alatt álló egyes rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél foglalkoztatott hivatásos állomány és rendvédelmi igazgatási alkalmazotti állomány alkalmasságvizsgálatáról szóló 45/2020. (XII. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 45/2020. BM rendelet) alapján elvégzett bizottsági vizsgálat eredményeként 2021. február 8. napján a felperesnek pszichológiai szempontból alkalmatlan minősítést adott.

[3] A felperes állományilletékes parancsnoka 2021. március 12. napján lefolytatta a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 41. §-a szerinti egyeztető megbeszélést, melyen a rendőrkapitányság vezetője és a felperes volt jelen. A megbeszélésen a felperest tájékoztatták arról, hogy a képzettségének megfelelő betöltetlen munkakör az alperesnél nem áll rendelkezésre, ezért indokolt a szolgálati jogviszonyának a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 86. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti megszüntetése. A felperes 4 havi felmentési idő alkalmazásával a szolgálati jogviszonya 2021. augusztus 11. napjával történő megszüntetését kérte.

[4] A felperes állományilletékes parancsnoka szám3 számú parancsával a felperes szolgálati viszonyát a Hszt. 80. § (2) bekezdés d) pontja, 86. § (2) bekezdés a) pontja aa) alpontja alapján 2021. augusztus 11. napjával felmentéssel megszüntette.

[5] A felperes a megszüntető paranccsal szemben szolgálati panaszt terjesztett elő, melyben kérte a megszüntető parancs hatályon kívül helyezését, a pszichológiai alkalmassági vizsgálatának ismételt elrendelését és eredeti beosztásába történő visszahelyezését, vagylagosan egyéb nem hivatásos, a képzettségének megfelelő beosztás felajánlását. Vitatta a soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálat során tett megállapításokat, azokat ellentmondásosnak és szakmailag megalapozatlannak tartotta. Az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával a szolgálati panaszt megalapozatlanság miatt elutasította. Indokolása szerint a felperes részére a jogorvoslati lehetőségek biztosítottak voltak, az alperes a pszichológiai alkalmassági vizsgálat eredményét nem bírálhatja felül, azt kötelest elfogadni, ismételt vizsgálat elrendelésére nincs lehetőség a 45/2020. BM rendelet alapján.

A felperes keresete és az alperes védirata

[6] A felperes a módosított keresetében – figyelemmel arra, hogy időközben elhelyezkedett, nem kérte a szolgálati viszonyának helyreállítását – kérte az alperes kötelezését átalánykártérítés és elmaradt szolgálati juttatás jogcímen összesen bruttó 5.808.600 forint tőke és annak késedelmi kamata megfizetésére. Álláspontja szerint jogellenesen történt a soron kívüli alkalmassági vizsgálatának elrendelése, azt nem az állományilletékes parancsnoka kezdeményezte. Az alperes eljárása sértette a 31/2015. BM rendelet 41. § (1) bekezdését, mert a személyzeti elbeszélgetésen nem vett részt a humánszolgálat részéről senki. Sérelmezte, hogy a munkakörének ellátására alkalmatlannak minősítették, vitatta az alperesi pszichológiai szakvéleményekben foglaltakat. Álláspontja szerint az alperes az Alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdése szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmát sértően járt el, továbbá megsértette a Hszt. 4. §-a szerinti rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes módosított keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdésére és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az alperes nem sértette meg a soron kívüli pszichológiai vizsgálat elrendelésével kapcsolatos jogszabályi rendelkezéseket, mert az ER. 25. § (1) bekezdés e) és f) pontja alapján az állományilletékes parancsnok saját maga is észlelhette a soron kívüli vizsgálat elrendelésével kapcsolatos körülményeket. Az a körülmény, hogy a 31/2015. BM rendelet 41. § (1) bekezdését sértő módon az egyeztető megbeszélésen nem vett részt a Szolgálat1 megbízottja, nem alapozza meg a felperesi felmentés jogellenességét, ugyanis a szükséges kérdésekben a felperes és az állományilletékes parancsnoka a Szolgálat1 megbízottja nélkül is meg tudott állapodni.

[8] Az elsőfokú bíróság az alperesi eljárásban az alkalmassági vizsgálatot végző szakértő tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperesi személyiségkép egyik eleme a túlkontrollált agresszivitás, az alkalmazkodási képesség nehézsége, illetve zavara. A felperes szélsőségesen nem tud alkalmazkodni, nem tud szempontokat váltani, nehezen vált szemléletet, rugalmatlan módon gondolkodik, a hivatásos szolgálatra nézve a túlkontrollált

agresszivitás kockázati tényezőt jelent. Az elsőfokú bíróság a peres eljárásban kirendelt pszichológus szakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a felperes kompromisszumkészsége alacsony mértékű, gyenge az önkritikai készsége. A felperes körülményvezérelt, a tájékozódásában és az alkalmazkodásában nehézkesség, önszempontúság, a saját elképzelései melletti makacs kiállás, a decentrálnálási képesség hiánya jellemzi, a negatív kritikát az önképébe nem tudja beépíteni. Alacsonyabb mértékű toleranciaszinttel rendelkezik, a konfliktusokat ugyan szeretné elkerülni, de a rugalmatlansága folytán mégis könnyen kerül konfliktushelyzetbe. Képes ugyan az önkontrollra, de a viselkedése gátlásra épül, a rugalmatlanság és az elfojtott agresszió jellemzi, a szorongásait, feszültségeit, indulatait hatékonyan kezelni nem tudja. Gondolkodásmódjára részletekben való elmélyülés jellemző, mely körülményvezéreltséget okoz. A helyzetek kellő átlátására, elvonatkoztatásra egy adott szituáció távolabbról, több szempontból való szemléletére nem igazán képes. Nyílt agresszív viselkedés nem jellemzi, de elfojtott agresszió igen, az agresszív feszültségeit nem képes megfelelően feldolgozni, kiélni és lereagálni. Az őt ért sérelmeket nehezen dolgozza fel, szenzitíven viszonyul a környezetéhez, gyenge önkritikai készségű. Mindezen jellemzők korrelálnak az alperes 2020. november 10. napja szerinti parancsnoki jellemzésében foglaltakkal, mely szerint a felperes a munkavégzését a minőség helyett a mennyiség jellemzi, az intézkedéseit az arányosság és az emberség mellőzésével hajtja végre. Célja a minél több rendőri intézkedés végrehajtása, melyet a legkisebb szabálysértés elkövetésénél is szabálysértési feljelentéssel zár, nem veszi figyelembe az intézkedés alá vont személy körülményeit.

[9] A közigazgatási peres eljárásban kirendelt munkaegészségügyi igazságügyi szakértő figyelembe vette, hogy az igazságügyi pszichológus szakértő szakvéleménye alapján a felperes személyiségjellemzői tartósak, az alapszemélyiségét érintik, ezen jellemzőkkel bírt a jogviszonyának megszüntetésének időpontjában, illetve annak megszűnését közvetlenül megelőző időszakban is. A pszichés állapota nem a szolgálati viszonyában felmerülő problémák következményeként alakult ki, hanem azok a saját személyiségéből fakadnak. A felperes személyiségének jellemvonásai nehezítik az objektív rendőri munkavégzést, a szolgálat ellátásnak színvonalára negatív irányban hatnak. Mivel a rendőri munkája során – kiemelten a közlekedésrendészeti területen – jellemzően konfliktusos helyzetben kell intézkedni, a felperesi jellemvonások nehezítik az objektivitás megőrzését és a hatékony rendőri munkát, hátrányosan hatnak az állampolgárokkal történő bánásmódra. A felperes alacsony empátiás képessége szintén hátrányosan hat a rendőri feladatok végzése során, ahol szükséges a hatékony kommunikáció az állampolgárokkal. A felperes azon tulajdonsága, hogy az őt ért sérelmeket nehezen dolgozza fel, kevésbé van hatással direkt módon a feladatellátásra, inkább áttételesen, a frusztrációk halmozódása okán fordulhat elő olyan helyzet, amely már a feladatellátást hátrányosan befolyásolja.

[10] Az alperes eljárásában három fokon is megállapítást nyert, hogy a felperes pszichés szempontból nem alkalmas a rendőri szolgálatra, a körzeti megbízotti munkakörre. A perben kirendelt pszichológus szakértő szakvéleménye szerint a felperesi személyiség és jellemvonások egyértelműen nehezítik az objektív feladatellátást, a megfelelő kommunikációt, mindezen megállapítás korrelál a rendvédelmi szerv pszichológusainak szakvéleményével. A pszichológus szakértő szakvéleményének alapulvételével a munkaegészségügyi, szakértő szakvéleménye alapján a felperes a körzeti megbízotti munkakörre nem alkalmas.

[11] A peres eljárás során a felperes által csatolt pszichológiai magánszakértői véleményben foglaltak szerint a felperes megfelelő társas helyzetű, az esetleges hangulati, indulati feszültségeit sikeresen kezelő adaptációra törekvő, fegyelmezett, erős önuralmú, beszabályozott adaptív személyiség, nála a személyiségzavarra utaló jelek nem

tapasztalhatók, a személyisége átlagövezetbe tartozik. A Pp. 316. § (1) bekezdés a-d) pontjaira és a Kúria kialakult joggyakorlatára figyelemmel a perben kirendelt szakértő szakvéleményét önmagában nem teheti aggályossá, ha az abban foglaltak nem kedvezőek a felperes számára. A felperes által csatolt magánszakvélemény nincs ellentétben a perben kirendelt szakértők szakvéleményével és az alperes által beszerzett szakvéleményekkel. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek a bizonyítás továbbfejlesztését és a felperes indítványára új szakértő kirendelését.

[12] A perben kirendelt szakértők az alperesi szakértői vizsgálatok eredményével összhangban, egyezően véleményezték a felperes állapotát, ezért az alperes a Hszt. 80. § (2) bekezdés d) pontjára, 86. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontjára, (5) bekezdésére és (6) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felperes szolgálati viszonyát a felmentésre vonatkozó szabályok szerint jogszerűen szüntette meg.

[13] A 4/2017. (XI. 28.) KMK véleményben foglalt bizonyítási szabályokra figyelemmel, továbbá az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8., 12. §-ára, 19. § (1) bekezdésére és 21. §-ára tekintettel megállapította, hogy a felperes az Ebktv. 8. §-a szerinti védett tulajdonságot nem jelölt meg, olyan konkrét körülményre nem hivatkozott, ami alapján az egyenlő bánásmód megsértése megállapítható lenne, ezért az arra történt kereseti hivatkozást megalapozatlannak tartotta. A KMK vélemény 3. pontja, a Hszt. 4. § (1)-(4) bekezdései, valamint az irányadó bírói gyakorlat alapján állapította meg, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az alperes részéről a felperesi jogviszony megszüntetésével kapcsolatban joggal való visszaélés nem történt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] A felperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereseti kérelmének történő helytadást, a másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezésére irányult. Fellebbezésének indokolásában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárása sértette a Kp. 73. § (1) bekezdésének pervezetésre vonatkozó rendelkezését, tovább a Pp. 516. §-át figyelemmel arra, hogy az eredeti kereseti kérelem a szolgálati viszony helyreállítására irányuló keresetként került előterjesztésre. A Kp. nem tartalmaz kifejezett eljárásjogi rendelkezéseket a munkaviszony helyreállítására irányuló perekre, ezért a mögöttesen alkalmazandó Pp. 516. §-ának rendelkezései szerint soron kívül kellett volna tárgyalni a felperes kereseti kérelmét. Időközbeni elhelyezkedésére figyelemmel ugyan már nem tartotta fenn a későbbiekben a visszahelyezésére vonatkozó kereseti kérelmet, ettől függetlenül azonban soron kívüli eljárásban kellett volna lefolytatnia a pert az elsőfokú bíróságnak. A Kp. ugyan hallgat az eljárás soronkívüliségéről a közszolgálati jogviszony helyreállítására irányuló perek esetén, azonban a Kp. 6. §-a alapján a Pp. szabályait a Kp.-val összhangban kell értelmezni, ennek értelmében azonban a közszolgálati jogviszonyban levők nem kerülhetnek hátrányosabb helyzetbe más munkavállalókhöz képest, ezért a soronkívüliség szabályai a jelen esetben is alkalmazandóak voltak, rövid időn belül kellett volna döntenie a jogviszony visszaállítására irányuló kereseti kérelemről. A Pp. 508. § (1) bekezdés c) pontja alapján munkaügyi pernek minősül a szolgálati jogviszonnyal kapcsolatos

per is, az anyagi pervezetése során az elsőfokú bíróság nem rendelt el soron kívüli eljárást, melyből eredően a Pp. 516. §-ában foglaltak mellőzése egy elhúzóó eljárást eredményezett, eljárásjogi tekintetben jogsértő ítélethez vezetett.

[15] Az eljárás során csatolt iratokból megállapítható, hogy az alperes Szolgalat1ának vezetője illetve az Szolgalat2 vezetője jelezte a soron kívüli alkalmassági vizsgálat szükségességét, erre figyelemmel iratellenes az elsőfokú ítélet [36] bekezdésében foglalt megállapítás, miszerint a rendőrkapitányság kapott egy leiratot, hogy indokolt lenne a felperes pszichológiai alkalmasságának a felülvizsgálata. Ez a leirat az alkalmassági vizsgálatra szóó kvázi utasítás volt, amelynek kiadására az alperesi szervezeti egység vezetője nem rendelkezett hatáskörrel, ez már önmagában jogsértővé teszi az egész alperesi eljárást. Az ER. 25. § (1) bekezdés e) pontja világosan rendelkezik arról, hogy kik kezdeményezhetik a soron kívüli alkalmassági vizsgálatot, a Szolgalat1 illetve Szolgalat2 vezetője által adott utasításhoz mint okirati bizonyítékhoz adták hozzá a szolgalati előljáró által készített jellemzést a felperesről. Mindezek alapján jogellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fenti leirat nem alapozta meg az ER. 25. § (1) bekezdés e) pontja szerinti hatásköri szabályok megsértését.

[16] A személyügyi elbeszélgetésre a Szolgalat1 nem delegált képviselőt, ez lényeges eljárási jogszabálysértés, mert az elbeszélgetésen résztvevők nem gyakorolhatták a személyügyi szolgalat hatáskörét, vagyis nem tehettek volna olyan joghatályos nyilatkozatot, miszerint még országos szinten sem volt felajánlható más munkakör a felperes részére. Mindezen alperesi eljárás és az ezt jogszerűnek tekintő elsőfokú ítélet sérti a 31/2015. BM rendelet 41.§ (1) bekezdésében foglaltakat.

[17] Az elsőfokú ítélet szakvéleményekkel kapcsolatos megállapításait jogsértőnek tartotta a Kp. 78. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 302. § (2) bekezdése és 315. § (2) bekezdése alapján. A felperes által csatolt magánszakértői véleményt az elsőfokú bíróság befogadta, ezáltal egymással szöges ellentétben álló szakvélemények képezik a periratok részét. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság elutasította a Pp. 315. § (2) bekezdése szerinti szakértői testület kirendelésére és a szakértői vélemények közötti ellentmondás feloldására vonatkozó felperesi bizonyítási indítványt. Az elsőfokú bíróság kizárólag az egyik, a perben kirendelt pszichológusi szakértői véleményt vette figyelembe, a másik szakértői véleményben foglaltakra – a felperes által csatolt magánszakvéleményre – nem volt tekintettel, a magánszakértőt fel sem hívta a szakvéleménye kiegészítésére.

[18] Az elsőfokú bíróság jogsértő módon aggálytalannak tekintette a munkaegészségügyi szakértő szakvéleményét, aki a felperessel személyesen nem találkozott, meg sem vizsgálta. A munkaegészségügyi szakértőnek orvosi szempontok alapján kellett volna értékelnie a felperes személyiségét, mindezek ellenére nem tartotta szükségesnek a szakértő a felperes személyes vizsgálatát, elegendőnek tartotta a perben kirendelt pszichológus szakértő szakvéleménye megállapításainak alapul vételét. Köztudomású, hogy a pszichológus nem orvos, hanem bölcsész végzettségű, továbbá a perben kirendelt szakértő a hozzá feltett 15 kérdésből 14 kérdésre nem tudott választ adni, csupán megismételte az alperesi szakértők által tett megállapításokat. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy a munkaegészségügyi szakértő szakvéleményét aggálytalannak tekintette, megsértette a Pp. 316. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjaiban foglaltakat, a munkaegészségügyi szakvéleményhez nyilvánvalóan nyomatékos kétség fér ugyanis, ha csupán egy pszichológus szakvélemény képezi az alapját, de magát az érintett személyt a szakértő meg sem vizsgálta.

[19] Iratellenesnek tartotta az elsőfokú ítélet [47] bekezdésében írtakat azzal kapcsolatban, hogy a felperes intézkedéseit az arányosság és az emberség mellőzésével hajtja

vége, figyelemmel arra, hogy erre vonatkozóan peradat nem merült fel. A fentieket csupán az alperesi oldal állította, azt alátámasztó fegyelmi- illetve büntetőeljárás azonban nem történt, az azt bizonyító tényállási elem nem áll rendelkezésre.

[20] Fenntartotta az arra vonatkozó kereseti állítását, hogy az alperes eljárása rendeltetésellenes volt, mert annak alapját a felperessel szemben elrendelt fegyelmi eljárás képezte azzal, hogy valaki más bűncselekményt követett el, a felperest rossz színben tüntette fel, majd a felperest büntette az eljárásával az alperes. Az elsőfokú bíróság ugyan megállapította, hogy a fényképhamisítási előzmény képezte az alapját a felperes pszichológiai alkalmatlanná nyilvánításának, de a fenti tényből rossz jogkövetkeztetést vont le. Nem vette figyelembe, hogy a felperes önként vállalt pluszfeladatot végzett, addig jó minősítéssel rendelkezett és ilyen teljesítményértékelést kapott a parancsnoktól, majd az ezzel logikailag ellentmondásban álló pszichológiai szakvéleményekre alapozva szüntette meg a felperes szolgálati viszonyát.

[21] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogszerű és megalapozott, a tényállást az elsőfokú bíróság teljeskörűen felderítette, abból helytálló jogkövetkeztetést vont le, a döntését megfelelően indokolta. Az elsőfokú bíróság az eljárást a lehetőségeihez képest soron kívül folytatta le, esetenként épp a felperes perelhúzó magatartása veszélyeztette a Kp. 2. § (3) bekezdése szerint perkonzentráció követelményének teljesülését, például az összegszerű kereset kimunkálása során. Ezen túlmenően betegség, a tanú kimentett távolléte, illetve a szakértői vélemény elkészítésére nyitva álló határidő hosszabbítása indokolta a tárgyalás elhalasztását. Alaptalan a fellebbezési érvelés az alkalmassági vizsgálat elrendelésével kapcsolatban, az eljárás során csatolt okirati bizonyíték szerint a vizsgálatot az állományilletékes parancsnok illetve annak helyettese rendelte el. A kezdeményező tehát az állományilletékes parancsnok volt, az a körülmény, hogy a kezdeményezésre ki tett javaslatot, kötelező erővel nem bír, relevanciája nincs. Mindezek alapján alaptalan a felperes felsőbb utasítással kapcsolatos feltevése, a rendőrkapitányság vezetőjének az Szolgálat2 vezető nem szolgálati előljárója, nála alacsonyabb beosztást tölt be, részére utasítást nem ad, csak véleményt formál. Mindezekre figyelemmel az alkalmassági vizsgálat elrendelésére az ER. 25. § (1) bekezdés f) pontjával összhangban került sor, rendelkezésre állt a közvetlen szolgálati előljáró jelentése, az Szolgálat2 vizsgálata és a saját tapasztalásai, mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy állományilletékes parancsnok a saját észlelése alapján is kezdeményezhette a soron kívüli vizsgálatot. Mindezek kapcsán lényeges a felperes által hivatkozott átirat szövegéből az a mondatrész, miszerint „amennyiben szükségesnek tartja”, úgy intézkedjen a szolgálati előljáró a vizsgálat érdekében, mindezekre figyelemmel sem utasításról, sem határhely elvonásról nem volt szó, a vizsgálat kezdeményezése az állományilletékes parancsnokot illette meg. A Szolgálat1 megbízottjának a személyzeti elbeszélgetésről való távollétével kapcsolatos körülmény releváns mulasztásként nem értelmezhető, mert az az eljárásjogi garancia, mely a megbízott jelenlétéhez kapcsolódik, a perbeli esetben maradéktalanul teljesült. Az állományilletékes parancsnoknak valóban nincs hatásköre országos szinten munkaköröket felajánlani, ugyanakkor az elbeszélgetésről szóló feljegyzés második oldal 3. és 4. bekezdése szerint az állományilletékes parancsnok a felajánlható munkakörök hiányáról a Szolgálat1 adatszolgáltatása alapján nyilatkozott, tehát a szervezeti elem képviselőjéhez fűződő jogalkotói célok teljesültek.

[22] A szakértői bizonyítással kapcsolatban kifejtette, hogy a perben összesen 5 szakvélemény állt rendelkezésre, melyek közül 4 egybehangzóan és egyértelműen

alátámasztotta az alperesi döntés jogszerűségét. Nem helytálló az a felperesi érvelés, hogy a magánszakvélemény ellentétben áll a másik 4 szakvéleménnyel, mert a magánszakvélemény záró fejezetében, összegző véleményként a többi szakvélemény zárt láncolatába illeszkedő megállapítás szerepel. Mindezekon túl a magánszakvélemény 12 oldalából 11 oldal felperes egyoldalú előadása, amit a magánszakértő előtt tett meg. Az irányadó ítélkezési gyakorlat alapján a magánszakvélemény azért sem foghat helyt, mert a bíróság által kirendelt szakértő független, a bíróság által feltett kérdésekre válaszol, a bíróság a részére valamennyi releváns periratot a rendelkezésére bocsát, ezzel szemben a magánszakértő valamelyik fél megbízásából jár el, korlátozott iratismerettel bír, ezért a magánszakvélemény legfeljebb a felperes előadásaként értékelhető. A perben rendelkezésre álló szakvélemények aggálytalanok, megalapozottak, azok megdöntésére a magánszakvélemény nem alkalmas. Alaptalanul érvelt a felperes a Pp. 316. §-ára és Kp. 80. § (4) bekezdésére figyelemmel a szakvélemények aggályosságával és homályosságával. A munkaegészségügyi szakértő a szakmai tudása birtokában megalapozottan nyilatkozott arról, hogy a felperes személyes vizsgálatára nem volt szükség. A szakterületen nagy szakmai tapasztalattal rendelkező igazságügyi pszichológusi szakértőtől származó szakvélemény állt a munkaegészségügyi szakértő rendelkezésére, azt felhasználva alkotta meg a saját szakvéleményét. A pszichológus szakértő szakvéleményét felhasználva és azt kiegészítve nyilatkozott a munkaegészségügyi szakértő a kompetenciájába tartozó kérdésekben, ezáltal az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt egy komplett, egybehangzó szakértői bizonyítási anyag. A Kp. 78. § (2) bekezdésének követelménye a jelen esetben is teljesült, az elsőfokú bíróság a jelentős számú bizonyítékot okszerűen értékelt. A jelen pernek nem tárgya a felperessel szemben lefolytatott fegyelmi eljárás. Az állományilletékes parancsnoknak jogszabály által biztosított joga, hogy soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálatot kezdeményezzen, ez a joggyakorlása nem tekinthető rendeltetésellenesnek. A felperes több fokon is alkalmatlan minősítést kapott, ezért felmentési kötelezettsége volt az alperesnek, ennél fogva a rendeltetésellenes eljárásra történő felperesi hivatkozás értelmezhetetlen. A fellebbezésben nóvumként megjelenő bűncselekménnyel vádolásra vonatkozó adat, körülmény nem merült fel. Az addig jó színvonalon teljesítő hivatásos állományú felperes pszichikai állapotában bekövetkezett kedvezőtlen változás életszerű, ez az alperesi döntést nem teszi sem jogszerűtlenné, sem rendeltetésellenessé.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[23] A fellebbezés nem alapos.

[24] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásjogi rendelkezéseket megtartotta, az irányadó tényállást a szükséges és releváns körben feltárta, és abból helytálló jogkövetkeztetést vont le a felperesi felmentés jogszerűségére vonatkozóan. Indokaival a másodfokú bíróság túlnyomórészt egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[25] A soron kívüli eljárás szükségességével kapcsolatban a felperes a fellebbezésében hivatkozott a Kp. 73. § (1) bekezdésére, mely a tárgyalás elhalasztásával kapcsolatos rendelkezéseket tartalmaz, a fellebbezési érvelésben foglalt soron kívüliséggel összefüggést nem mutat. A felperes a fellebbezésében a Pp. 508. § (1) bekezdés c) pontjából és a Kp. 6. §-ából igyekezett levezetni, hogy a jelen közszolgálati perre miként vonatkozik a Pp. 516. §-ának a munkaviszony helyreállításával kapcsolatos kereset soron kívüli elbírálására vonatkozó előírása. A Pp. 508. § (1) bekezdés c) pontja valóban munkaügyi pernek minősíti a szolgálati jogviszonnyal kapcsolatos pereket, hozzáteszi azonban, hogy a törvényben foglalt kivételekkel. Ilyen törvényi kivétel a Kp. 4. §-a, különösen annak (7) bekezdés 3. pontja, valamint az 5. § (4) bekezdése, mely utóbbi szerint a bíróság a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitát közigazgatási perben bírálja el. Mindezen jogszabályi rendelkezések alapján a felperesi felmentés jogszerűségét vitató kereset a Kp. tárgyi hatálya alá tartozó közszolgálati pernek minősül, melyben a Pp. 516. §-ának soron kívüli eljárásra vonatkozó rendelkezése a Kp. 6. §-a alapján csak akkor lenne alkalmazandó, ha azt a Kp. külön felhívja. Ilyen felhívó rendelkezés a Kp.-ban nem található, a felperes a fellebbezésében maga sem hivatkozott ilyenre. A Pp. 516. §-ának alkalmazását nem alapozhatja meg az érvelés sem, hogy a Kp. 6. §-a értelmében a polgári perrendtartás szabályait a Kp.-val összhangban kell alkalmazni. Ezen utóbbi kitétel ugyanis arra vonatkozik, ha a Kp. 6. §-a alapján külön felhívó rendelkezés szerint a Pp. szabályai alkalmazandóak, a jelen esetben azonban erről nincs szó. Mindezekre figyelemmel alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy a jelen perben a munkaügyi perek soron kívüli eljárásra vonatkozó szabályait kell alkalmazni figyelemmel arra is, hogy a soron kívüli eljárással érintett, a szolgálati viszonyának helyreállítására vonatkozó kereseti kérelmét a per későbbi szakaszában már nem tartotta fenn, továbbá nem fejtette ki a fellebbezésében, hogy a soron kívüli eljárás szabályainak be nem tartása miként hatna ki az ügy érdemére.

[26] A perben csatolt iratok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálatot a felperes állományilletékes parancsnoka, a rendőrkapitányság vezetője rendelte el, ezt a tényt a felperes sem vitatta a fellebbezésében. Az elrendelés jogszerűtlenségét azzal kívánta alátámasztani, hogy az állományilletékes parancsnok a vizsgálatot a Szolgálat1 vezetőjének jelzésére, leirata alapján rendelte el. Az ER. 25. § (1) bekezdés e) pontja értelmében – figyelemmel az f) pontban írtakra is – az állományilletékes parancsnok mint közvetlen szolgálati előljáró az alkalmatlanság megállapítására okot adó körülmény észlelése alapján jogosult kezdeményezni a soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálatot. A jogszabályi rendelkezés nem szól arról, hogy mi tartozik ezen észlelés körébe, ezért kizáró ok hiányában a Szolgálat1 vezetőjének jelzése tekinthető volt olyan körülménynek, amely a közvetlen szolgálati előljáró észlelését megalapozta. Helytállóan mutatott rá a fellebbezési ellenkérelmében az alperes, miszerint irreleváns az, hogy mely forrásból értesül a pszichológiai alkalmassági vizsgálat szükségességéről a szolgálati előljáró, ezért nem vezethetett eredményre az a fellebbezési érvelés, miszerint a Szolgálat1 vezetőjének jelzése a határköri szabályok megsértésére figyelemmel a soron kívüli pszichológiai alkalmassági vizsgálat elrendelésének jogszerűtlenségét alátámasztja.

[27] A személyzeti elbeszélgetésen résztvevők körével kapcsolatban jogszabálysértési hivatkozásként a felperes az elsőfokú eljárásban csupán annyit adott elő,

hogy a 31/2015. BM rendelet 41. § (1) bekezdését sértette az alperes eljárása, mert az elbeszélgetésen nem vett részt a humánszolgálat részéről senki. Ehhez képest a felperes fellebbezésében jelent meg először az az érvelés, hogy a fenti szabály be nem tartása azért minősül jogellenesnek, mert a kapitányságvezető nem tehetett volna joghatályos nyilatkozatot arra nézve, hogy országos szinten nincs felajánlható munkakör a felperes részére. A Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben foglaltak felülbírálatára jogosult, az elsőfokú bíróság döntést az elsőfokú eljárásban elhangzott érvelés alapján hozhat. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére nem lehet alkalmas az olyan érvelés, amelyet először a másodfokú eljárásban adott elő a felperes a fellebbezésében, ez alapján az elsőfokú ítélet [60] bekezdésében foglaltak megalapozatlanságát a Szolgálatl megbízottjának távollétével kapcsolatos indokolás tekintetében megállapítani nem lehetett.

[28] A felperes a fellebbezésében a Kp. 78. § (1) bekezdésének felhívása alapján a magánszakvélemény figyelembevételére vonatkozó Pp. 302. § (2) bekezdésére továbbá a szakértői testület igénybevételéről szóló Pp. 315. § (2) bekezdésére hivatkozással állította az elsőfokú bíróság eljárása jogellenességét a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásába az [52] bekezdésben foglaltak szerint beemelte a felperes által csatolt igazságügyi pszichológiai magánszakvéleményben foglaltakat, és fejtette ki az ítéletének [53]-[56] bekezdéseiben, hogy a magánszakvélemény nem áll ellentétben a perben rendelkezésre álló további szakvéleményekkel, ezért nincs szükség új szakértő kirendelésére. Az elsőfokú bíróságnak a megfelelő eljárása esetén észlelnie kellett volna, hogy a Kp. 78. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 302. § (5) bekezdése alapján kirendelt szakértő alkalmazásának indítványozása esetén ugyanazon szakkérdés vonatkozásában már nincs helye magánszakértő alkalmazásának. A fenti jogszabályhelyhez kapcsolódó Pp. Nagykommentár alapján az ezzel ellentétesen becsatolt magánszakértői vélemény a bizonyítékok körében figyelembe nem vehető. Az elsőfokú eljárás iratai alapján megállapítható, hogy a felperes a magánszakvéleményt a perben kirendelt igazságügyi pszichológus szakértő szakvéleményének beszerzését követően, 59. sorszám alatt csatolta be, a Pp. 302. § (5) bekezdése alapján perben kirendelt szakértő szakvéleményét követően a pszichológiai szakkérdés tekintetében csatolt magánszakértői vélemény figyelembevételének már nem volt helye. Az elsőfokú bíróságnak a magánszakvéleményt a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekesztenie, nem kellett volna belebocsátkoznia abba a kérdésbe, hogy a magánszakértői véleményben foglaltak a perben rendelkezésre álló egyéb peradatokkal mennyiben állnak ellentétben. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából mellőzi az [52] bekezdésben foglaltakat. Mivel a fellebbezésben hivatkozott magánszakvélemény értékelésére a fent részletezettek szerint a bizonyítás körében nem kerülhetett sor, alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a magánszakvéleményben foglaltak ellentétben állnak a további szakvéleményekkel, ezért az ellentmondás feloldását az elsőfokú bíróság jogsértően mulasztotta el. Ezzel szemben az elsőfokú bíróságnak az alperes eljárásából rendelkezésre álló két szakvéleményt – melynek megállapításait a perben a felperes nem vitatta – kellett összevetnie a perben kirendelt pszichológus- és munkaegészségügyi szakértő szakvéleményében foglaltakkal, mely követelménynek az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában eleget tett.

[29] A felperes a fellebbezésében aggályosnak tartotta a munkaegészségügyi szakértő szakvéleményét arra hivatkozással, hogy az kizárólag a perben kirendelt pszichológus szakértő aggálytalannak nem tekinthető szakvéleményén alapul, a

munkaegészségügyi szakértő a felperes személyes vizsgálatát elmulasztotta. Az elsőfokú eljárás során az 53. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltak szerint a felperes már kifogásolta, hogy a munkaegészségügyi szakértő nem vizsgálta meg személyesen, erre az elsőfokú bíróság a munkaegészségügyi szakértőt nyilatkoztatta, a szakértő 56. sorszám alatt nyilatkozott a felperes észrevételeire. Mindezek után a felperes a 66. sorszám alatti jegyzőkönyvben foglaltak szerint a szakértő válasza ellenére továbbra is aggályosnak tartotta, hogy elmulasztotta a felperes személyes vizsgálatát. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában nem szólt arról, hogy a felperes észrevételeire beszerzett szakértői válaszok alapján mennyiben tartja aggályosnak azt a körülményt, hogy a munkaegészségügyi szakértő a felperest nem vizsgálta meg személyesen, ítéletének indokolásában ezen körülménytől függetlenül érvelt azzal, hogy a munkaegészségügyi szakvéleményben foglaltak a rendelkezésre álló pszichológiai szakvéleményekkel összhangban állnak-e. Az elsőfokú ítélet fenti indokolásbeli hiánya nem tekinthető az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértésnek figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásból rendelkezésre álló peradatok, a szakértő válasza alapján a másodfokú bíróság állást tudott foglalni a munkaegészségügyi szakértő szakvéleményének aggályossága és ekként a bizonyítékok értékelésének jogszerűsége tekintetében. A munkaegészségügyi szakértő felperesi kifogásra adott 56. sorszám alatti válasza alapján megállapítható, hogy a foglalkozásegészségügyi vizsgálatok során kialakult gyakorlat szerint az érintett személy személyes vizsgálatára általában nem kerül sor, a felperes vizsgálatára orvosszakmai szempontból nem volt szükség. Mindezek mellett a felperes személyes vizsgálata nem adna többletinformációt arra vonatkozóan, hogy az évekkel korábbi perrel érintett időszak tekintetében milyen egészségügyi állapotban volt a felperes. A munkaköri alkalmasság minősítése nem terjed ki a szellemi képesség véleményezésére, melyre kompetenciával a pszichológus szakértő rendelkezik, a pszichológus szakértő szakvéleménye alapján minősítheti alkalmasnak vagy alkalmatlannak a foglalkozás- orvostani szakorvos az érintettet. A munkaegészségügyi szakértő a rendelkezésre álló pszichológiai szakvélemény alapján készítette el a szakvéleményét, a periratok alapján a felperes tekintetében testi, szervi, egészségi problémák nem merültek fel, ezért elégséges volt pusztán a pszichológiai szakvéleményben foglaltak alapulvétele a foglalkozásegészségügyi szakvélemény kialakításakor. Mindezekre figyelemmel a munkaegészségügyi szakértő által a rendelkezésre álló pszichológiai szakvélemény figyelembevételével a felperes külön személyes vizsgálata nélkül eldönthető volt, hogy a felperes alkalmas-e a körzeti megbízotti munkakör betöltésére. A fent részletezettek alapján nem vezethetett eredményre a felperes fellebbezési érvelése, miszerint a munkaegészségügyi szakértő szakvéleménye a személyes vizsgálat elmulasztása miatt aggályosnak tekintendő.

[30] Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen indokolta a pszichológiai szakvélemények és a munkaegészségügyi szakvélemény megállapításai alapján, hogy a rendelkezésre álló szakvélemények egybehangzóan tekintendők, azok alapján a felperes személyisége megállapítható, és megalapozott következtetés vonható le a felperes pszichés állapotára vonatkozó megállapításokból arra vonatkozóan, hogy a munkakör jellegére is figyelemmel körzeti megbízotti beosztásra pszichológiailag alkalmatlan. Az elsőfokú bíróság az ítéletének helyes indokolásában okszerűen állapította meg, hogy a perben kirendelt pszichológiai szakértő szakvéleményének megállapításai összhangban állnak az alperesi eljárásban beszerzett szakvéleményekkel, ezért nem volt relevanciája a fellebbezés azon érvelésének, miszerint a pszichológiai szakértő a hozzá intézett kérdésből 14 kérdésre nem tudott választ adni, csak megismételte a korábban eljáró pszichológus szakértők megállapításait. Mindezekre tekintettel alaptalannak minősült a felperes fellebbezési érvelése a perben kirendelt szakértők szakvéleményének aggályossága tekintetében.

[31] A fellebbezés elbírálása során annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozatot a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között, az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén a másodfokú bíróság szintén nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[32] A Kp. Nagykomentár (szerkesztette: Barabás Gergely/F. Rozsnyai Krisztina/Kovács András György, www.uj.jogtar.hu) Kp. 104. §-ához fűzött magyarázata szerint „(...) hangsúlyozandó, hogy a fellebbezés vizsgálata még nem jelenti egyben annak tartalmi elbírálását is. A fellebbezésnek ugyan tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével, azonban az ettől eltérő kérdés, hogy a megjelölt jogszabálysértés és jogszabályhely megalapozza-e a fellebbezést (Kúria Kf.IX.38.241/2019/3.).”

[33] Mindezek alapján, ha a fellebbező fél a fellebbezésében előadja a fellebbezésének indokait és a megsértettként hivatkozott jogszabályhelyet is megjelöli, a fellebbezés visszautasításának nincs helye. Amennyiben a megjelölt jogszabályhely nem ekvivalens a fellebbezési indokolással, annak jogkövetkezményeit a fellebbezés érdemi elbírálása során kell levonni.

[34] A felperes a fellebbezésében azon érvelése tekintetében, miszerint az elsőfokú ítélet [47] bekezdésében foglaltak iratellenes megállapítást tartalmaznak, megsértett jogszabályhelyre hivatkozást nem adott elő, mely releváns jogszabálysértés a Kp. 78. § (2) bekezdése, a bizonyítékok egyenként és összességében történő megfelelő értékelése lett volna. Ugyancsak nem tartalmazott jogszabálysértési hivatkozást a fellebbezés rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó érvelése sem. Mindezekre figyelemmel a

másodfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú ítélet a [47] bekezdésében foglaltak szerint a bizonyítékok összességében történő értékelése során okszerűen vette figyelembe, hogy az alperesi parancsnoki jellemzésben foglalt megállapítás – miszerint a felperes az intézkedéseit az arányosság és az emberség mellőzésével hajtja végre – a perben beszerzett szakvéleményekből kirajzolódó felperesi személyiséggéppel egybevág, ezen körülményt a per egyéb adataival összhangban álló peradatként vette figyelembe. A felperes fellebbezése az elsőfokú ítélet egyenlőbánságmód követelményének sérelmére vonatkozó jogi álláspontjának helyességét nem érintette így e körben a másodfokú bíróság nem vizsgálódhatott. Felülbírálat alá kellett azonban vonni az elsőfokú ítélet rendeltetésszerű joggyakorlás követelményére vonatkozó indokolás jogszerűségét, amely tekintetében az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában jogszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a fenti körben releváns Hszt. jogszabályhelyek és a bírói gyakorlat alapján a rendelkezésre álló adatok figyelembevételével nem volt megállapítható joggal való visszaélés az alperes részéről, ezért az eljárása a tételes jogszabálysértési hivatkozásokon túl ezen tekintetben sem volt jogellenes.

[35] Mindezekre tekintettel a felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján – a fenti indokolásbeli módosítással – helybenhagyta.

[36] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárással felmerült perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése, valamint 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg. Ennek során a pertárgyértékre, az ügy bonyolultságára, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra figyelemmel az alperesi perköltség összegét mérlegeléssel határozta meg.

[37] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) és 46. § (1) bekezdésébe szerinti mértékű fellebbezési illetéket (464.688 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) bekezdése és (6) bekezdései értelmében az állam viseli.

[38] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[39] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. március 26.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró